

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΒΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ἐδ. Ἐρμού—261

Ἰεροκῆρξ τις παρίστανε ποτε τὴν διαγωγὴν τῶν ἀμαρτωλῶν εἰς τὰς προσφορὰς τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν οὕτω: «Ἄγαθός τις καὶ πλούσιος ἄνθρωπος εἶχε πενέστατον τινα γείτονα, πρὸς ὃν ἔστειλε τόδε τὸ μήνυμα: Ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ χαρίσω ἓνα ἀγρόν. Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος εὐηρεστήθη ἐκ τῆς ἰδέας νὰ κατέχη τὸν ἀγρόν, ἀλλ' ἦτο παραπολύ ὑπερήφανος νὰ τὸν λάβῃ ἀμέσως ὡς δῶρον. Ἡ ἐπιθυμία νὰ ἔχῃ κατοικίαν ἰδίαν αὐτῷ καθεκάστην ἐγένετο μείζων, ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνειά του ἦτο μεγάλη. Ἐπὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκεῖνον ὅστις ἐποίησε τὴν προσφορὰν. Ἀλλὰ παράδοξος ἀπάτη τὸν κατέλαβε, διότι ἐφαντάσθη ὅτι εἶχε χρυσοῦν δακτύλιον. Οὕτω δὲ ἦλθε μετὰ τοῦ δακτυλίου του καὶ εἶπεν εἰς τὸν πλούσιον: ἔλαβον τὸ μήνυμά σας καὶ ἦλθον νὰ σας ἰδῶ. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀποκτήσω τὸν ἀγρόν ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ πληρώσω δι' αὐτόν. Θὰ σας δώσω χρυσοῦν δακτύλιον δι' αὐτόν. — Ἄς ἰδῶμεν τὸν χρυσόν σου, εἶπεν ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ. — Ἴδὲ τον πάλιν νομίζω ὅτι οὔτε ἀργυρὸς εἶναι. Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος ἐθεώρει, δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἡ ἀπάτη του ἐφαίνετο διασκεδασθεῖσα καὶ εἶπεν οἶμοι! δὲν εἶναι οὔτε χαλκός, εἶναι μόνον τέφρα. Πόσον πτωχὸς εἶμαι. Ἐπιθυμῶ νὰ κατέχω τὸν ἀγρόν ἐκεῖνον ἀλλ' οὐδὲν ἔχω νὰ πληρώσω. Μοὶ δίδετε τὸν ἀγρόν;—Μάλιστα αὕτη ἦτο ἡ πρώτη καὶ μόνη προσφορὰ μου. Τὸν δέχεσθε ὑπὸ τοιοῦτον ὄρον; Μετὰ ταπεινώσεως ἀλλὰ καὶ προθυμίας, ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος εἶπε: «Μάλιστα», καὶ μυρία εὐλογίαι ἐπὶ σοῦ δια τὴν ἀγαθότητά σου.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ

«Ἐρωτῶμεν τὴν φύσιν ἀνά πάσαν ὥραν,
καὶ αὕτη ἀποφαίνεται ἅπασι τοῦ αἰῶνος
διὰ μᾶς μόνης λέξεως». (Λαβοαζιέρος)

Ὅποση ἡ ἠθικὴ καὶ πρακτικὴ ὠφέλεια ἡ ἐκπηγάζουσα ἀπὸ τῆς μελέτης τῆς φύσεως; Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τοὺς ψυχοφελεῖς καὶ σωτηριοὺς καρποὺς τῆς εὐσεβείας, τῆς πολυμαθείας, τῆς στερεᾶς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀποσκορακίσεως τῆς προλήψεως, τῆς δεισιδαιμονίας, καθὼς καὶ τῆς ἡμιμαθείας, ἀφ' ὧν ἀπορρέει ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ εὐδαιμονία ἡ δυσπραγία παντὸς τοῦ ἀνθρώπινου γένους, τοὺς ὁπίους εἰς πάντα ἐπιδαφιλεύει ἡ ἐπιστήμη; Τίνας ἡ ψυχὴ δὲν συνεταράχθη καὶ δὲν ἤνεσεν ἐκ μυχαιτάτων καρδίας τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Ὑψίστου, ἡ ἄπειρος τοῦ ὁποίου ἀγαθότης καὶ φιλανθρωπία παρήγαγε τὴν ἀυπολόγιστον ταύτην πληθὺν τῶν μυστηρίων τῆς τελειότητος, τῆς λαμπρότητος καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας, ἀντιμετωπίσαντος τὰς θαυμασίας, ἀπαραμίλλους καὶ μαγευτικὰς καλλονὰς τῆς φύσεως;

Μόνος ἐκεῖνος, ὅστις ἐγκύπτει μετὰ στοργῆς εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἀποκάλυψιν τῶν ἀποκρύφων τῆς φύσεως θαυμάτων, δύναται νὰ γνωρίσῃ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν τελειότητα, τὴν ἀγαθότητα καὶ παντοδυναμίαν τὸ ὕψιστον καὶ ἀτελεύτητον τῆς κτίσεως πνεῦμα, καὶ ἐπομένως ἐπαξίως νὰ ὑμνήσῃ καὶ δοξολογῇ τὸν Δημιουργόν· πᾶς δὲ ἄλλος, ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ᾖ, δὲν ἔχει, καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν στερεὰν ἐκείνου πεποιθήσιν, τὴν ἐδραίαν καὶ ἀδιασάλευτον ἐκείνου πίστιν, διότι ἡ γνώσις αὐτοῦ εἶνε ἀπλή θεωρία, ἀπλή ἀποψις, μὴ ἐστεφανωμένη διὰ τοῦ ἐπισήμου κύρους τῆς πρακτικῆς μελέτης καὶ ἐπιγνώσεως.

Καὶ ὄντως! Ἡ λατρεία, ἡ ἀγάπη, σεβασμὸς πρὸς τὸν Θεόν, ἡ συναίσθησις τέλος τῶν ἱερῶν κα-

θηκόντων του ανθρώπου, εἰς τὴν αἴσαν εὐρυτέρᾳ, στερεωτέρᾳ, μᾶλλον καθαρᾷ καὶ διαρκῆς, εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐκείνον τὸν ἀπαιδευτὸν τὸν ἀμοιροῦντα καὶ τῆς ἐλαχίστης γνώσεως τῶν τελειοτήτων τοῦ ὕψους, τῆς ἀγαθότητος καὶ παντοδυναμίας αὐτοῦ, ἢ εἰς ἐκείνον, ὅστις ποικίλων γνώσεων κάτοχος ὢν, ἔχει ἀνεπτυγμένην τὴν διάνοιαν καὶ περὶ πάντων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἀληθῆ καὶ βεβαίαν γνώσιν;

Δύνασθε νὰ συγκρίνητε τὴν πίστιν, τὴν λατρείαν ἐνὸς χωρικοῦ ἀπαιδευτοῦ, ἀγραμμάτου, πρὸς τὰ αἰσθήματα, τὴν καρδίαν, τὴν πίστιν, τὴν λατρείαν τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Βασίλειου, τοῦ Γρηγορίου, τοῦ Πασχάλ, τοῦ Σατωβριάνδου, τοῦ Οὐγῶ καὶ δικτὶ τάχα ὄχι; τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ ὅλων ἐκείνων τῶν περιφρήμων ἀνδρῶν, οἵτινες διεκρίθησαν καθ' ἅπαντα τὸν λαμπρὸν αὐτῶν βίον διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ τὰς θείας ἀρχάς, ὑφ' ὧν ἐνεφεροῦντο; Ὁ Χρυσόστομος χάριν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ δικαίου ἐξωρίσθη, ἐβασανίσθη καὶ ἀπέθανεν! ὁ Σωκράτης χάριν τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ δικαίου περιουρίσθη, ἐφυλακίσθη καὶ ἐποτίσθη τὸ κῶνειον! ὁ Πασχάλ, ὁ Σατωβριάνδ, ὁ Οὐγῶ ἐμόχθησαν ὑπὲρ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς, διέδωκαν τὰς θείας ἀρχάς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ διακρίνονται μεταξὺ μυριάδων διὰ τὴν πίστιν, τὴν λατρείαν καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν. Ἐνῶ εἰς χωρικός, εἰς ἀπαιδευτος, οὔτε τὴν ἀληθῆ ἀξίαν γινώσκει τοῦ λατρευομένου Θεοῦ, οὔτε τὴν ἀληθῆ ἐρμηνείαν τῶν κανόνων τῆς θρησκείας, οὔτε τέλος συναισθάνεται τόσον βαθέως τὰ ὑψηλὰ καὶ ἱερά αὐτοῦ καθήκοντα, εἰς τὴν παράβασιν τῶν ὁποίων ὑποπίπτει εὐκόλως. Οὗτος εἰς τὴν παραμικρὰν καταπολέμησιν τῶν δοξασιῶν τοῦ ὑποχωρεῖ, μένει μὲ κεχηνὸς στόμα καὶ ἀπόλλυσι τὴν πίστιν τοῦ ἀνεπιστρέπτει. Τὸν τοιοῦτον κατέχει φανατισμὸς καταστρεπτικός τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐκείνους δὲ γαλήνῃ χριστιανικῆ καὶ λατρεία ἀπεριόριστος.

Καὶ ἐν τούτοις ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες αἰετοῦ ἐπιδείκνυνται ὑπεραπιστᾶν τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκείας, χωρὶς νὰ γινώσκωσι τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἀξίαν, ἐκσφραδίζονται ἢ ὕβρις κατὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ λογικοῦ, ὅτι αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀστρονομία εἰσὶν ἐπιβλαβεῖς καὶ καταστρεπτικαί, ὡς ἀρδην ἀνατρέπουσαι τὰς ἀρχάς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ καθιστῶσαι ἀσεβεῖς καὶ ἀθεοῦς πάντας τοὺς ἀσχολουμένους περὶ αὐτάς. Ἐνταῦθα δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐπὶ πολὺ πρὸς καταπολέμησιν τῆς βλασφημίας ταύτης, μετ' ἀγανακτῆσεως ἀποκρουσθείσης ὑπὸ σύμπαντος τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου, καὶ παραλόγου καὶ καταστρεπτικῆς ἀνακηρυχθείσης ὑπὸ πάντων ἐν γένει· διότι τοῦτο κρίνομεν πάντη περιττὸν, ἀναφερομέν δὲ μόνον ὡς λίαν συντελεστικὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, αὐτολεξεῖ περικοπήν τινὰ τοῦ λόγου, ὃν ἐξερῶνθησεν ὁ γεραρὸς καὶ πολυμήχα-

νος πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Λόρδος Πάλμεστρων κατὰ τὴν ἐναρξιν ἐκπαιδευτικοῦ τινὸς καταστήματος ἐν Σουθμπτόν.

«Πολλοὶ ἀπεφώνησαν ἄλλοτε, εἶπαν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ γνῶσις δὲν συμβαδίζουσι πρὸς τὴν ἀληθῆ θρησκείαν. Τοῦτο εἶναι λάθος μέγα καὶ ἀσυγγνωστον. Φαντάσθητε ἄνθρωπον ἀμαθῆ, παρατηροῦντα ὠρολόγιον ἢ ἀτμομηχανὴν ἐρωτώμενος θὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ μὲν δεικνύει τὰς ὥρας ἢ δὲ κινεῖ τὸ πλοῖον· οὐδέποτε ὅμως θὰ νοήσῃ μήτε τὸ πῶς ἀμφοτέρωτα ταῦτα ἐγένοντο, μήτε τὸν θαυμάσιον μηχανισμόν, δι' οὗ προκύπτουσιν ἅπανσι αἱ ἐξωτερικαὶ κινήσεις· θὰ ἀρκεσθῇ μὲν εἰς τὰ ἀποτελέσματα, θὰ ἦναι θὰ ἀμαθῆς τῶν αἰτιῶν. Ἀεῖξατε ὅμως αὐτῷ τὸν θαυμάσιον μηχανισμόν, δι' οὗ ἡ σφαῖρα ἀνγκάζεται νὰ ἀκολουθῇ τὸν ἥλιον, ἐξηγήσατε αὐτῷ τὴν πολυπλοκὴν κατασκευὴν τῆς ἀτμομηχανῆς, καὶ ἀμέσως θὰ συλλάβῃ πρὸς τὸν ποιητὴν ἀμφοτέρων πάντα τοῦ θαυμασμοῦ τὰ αἰσθήματα, ὅσα συνέλαβεν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Οὕτω καὶ ὁ ἀγράμματος, βλέπει μὲν διαδεχομένης ἀλλήλας τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, βλέπει τὸ δένδρον ἀναφυόμενον ἐκ λεπτῆς ῥίζης, ἀλλ' οὐδόλως ἐπέρχεται αὐτῷ νὰ μάθῃ τὰς αἰτίας τῶν φαινομένων τούτων. Σύνειδε τὴν ὑπαρξίν του, αἰσθάνεται ὅτι ὑγιάνει, πεινᾷ, διψᾷ· γινώσκει μὲν πῶς νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας ταύτας, ἀγνοεῖ ὅμως τὸν ἐξ οὗ προέρχονται μηχανισμόν. Ὅταν ὅμως ἡ γνῶσις διαφωτίσῃ τὸν νοῦν αὐτοῦ, τότε ἀνοψοῦται εἰς τὰ μέτωρα καὶ λατρεύει τὴν παντοδυναμίαν Ἐκείνου, ὅστις ἐποίησε τὰ τοιαῦτα ἐξαισία, ὧν τὸ σύνολον ἀποκαλεῖ φύσιν».

Ἴδου καὶ ἐν γεγονόσι ἐπιβεβαιούν τὴν ἀλήθειαν. Συνέβη μοι περὶ τὴν μεσημβρίαν πρὸς τοῦ γεύματος, ἐνώπιον ὀμηγύρεως παρεμπροσθέντος λόγου περὶ τοῦ Ἥλιου, νὰ εἶπω, ὅτι «ὄλοι οἱ τὸν οὐρανὸν στολιζόντες φωταυγεῖς λυχνίσκοι, εἰς οὓς ἐδόθη τὸ ὄνομα ἀ π λ α ν ε ἰ ς ἀ σ τ ἔ ρ ε ς, εἰσὶν ἀναμφιβόλως κέντρα ἰσαριθμῶν πλανητικῶν συστημάτων, αὐτοὶ καθ' ἑαυτοῦ ἥλιοι, λαμπρότεροι πολλὰκις καὶ ἀσυγκρίτως μεγαλειότεροι τοῦ ἡμετέρου, φαινόμενοι δὲ τοσοῦτον μικροὶ διὰ τὴν τεραστίαν ἀφ' ἡμῶν ἀποστασίνων, καὶ περὶ τοὺς ὁποίους κυκλοφοροῦσιν ἄλλοι πλανῆται, τῆς αὐτῆς ἴσως πρὸς τὴν ἡμετέραν γῆν ἢ ἕλλης φύσεως σώματα.—Πῶς! ἐρωτᾷ με μετὰ φαινομένης ἀγανακτῆσεως κυρία τις· ὑπάρχουσι καὶ ἕτεροι ἥλιοι;—Μάλιστα, κυρία, εἶπον· ἰδού τί λέγει ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου περίφημός τις Γερμανὸς ἀστρονόμος· «Τί θέλετε εἶπει ἂν σὰς διαβεβαιώσωσιν, ὅτι ἕκαστον τῶν ὄσων βλέπετε εἰς τὸν οὐρανὸν μικρῶν καὶ λαμπρῶν σημείων τῶν διακρινόμενων διὰ τοῦ γενικοῦ ὀνόματος ἀ σ τ ρ α ἢ ἀ π λ α ν ε ἰ ς ἀ σ τ ἔ ρ ε ς, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν ὑποτίθηται, εἶνε εἰς ἡλίος μείζων τοῦ ἡμετέρου; Ἐκαστος δὲ τῶν ἡλίων τούτων ἔχει τοὺς πλανήτας του,

οἵτινες στρέφονται περί αὐτὸν ὡς οἱ τοῦ ἡμετέρου συστήματος περί τὸν ἥλιον, καὶ ἕκαστος πάλιν πλανήτης ἔχει ὄχι μόνον ἓνα δορυφόρον, ὡς ἡ ἡμετέρα γῆ τὴν σελήνην, ἀλλὰ πολλοὺς πολλὰκις, διὰ τῶν ὁποίων φωτίζεται κατὰ τὴν νύκτα». —Καὶ τολμᾶτε, εἶπεν ἡ κυρία, νὰ ἐκφέρητε χωρὶς φόβον, χωρὶς αἰσχύνην τὴν βλασφημίαν ταύτην; —Βλασφημίαν καὶ ποίαν; ἠρώτησα ἀπορών. —Ἐπιμένετε, μοὶ εἶπε μετὰ δυσαρρεσκείας πλέον, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἕτεροι ἥλιοι; —Δὲν δύναμαι, κυρία μου, νὰ ἀρνηθῶ μίαν ἀλήθειαν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἐξηκριθωμένην, ἀπῆντησα». Ἡ κυρία ἠγέρθη μεθ' ὀργῆς καὶ ἔσπευσε νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἡ ὀργή, ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ ταραχὴ τῆς ἐφάνιντο διὰ τοῦ καταπορφύρου προσώπου τῆς καὶ τῶν κατώχρων χειλέων τῆς. Δὲν ἠθέλησεν οὐδὲ νὰ φάγῃ, καὶ ψεύγουσαν τὴν ἡκούσαμεν ψιθυρίζουσαν, —Θεέ μου! ὁποία ἀσέβεια! ὁποία βλασφημία!

Μία ἀλήθεια ἐξηκριθωμένη, καθαρὰ ἐπιστημονικὴ ἐχαρακτήρισθη ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας ὡς ἀσέβεια καὶ βλασφημία! Ἄλλ' ἐρωτῶ ὑμᾶς, δὲν θαυμάζετε τὸν Γουτεμβέργην ἐφευρόντα τὴν τυπογραφίαν, τὸν Διδότου τὸν χάρτιν, τὸν Κολόμβον τὴν Ἀμερικὴν, τὸν Φούλτωνα τὰ ἀτμοκίνητα, τὸν Ἐδισῶνα τὴν λυχνίαν τοῦ μέλλοντος; Ὅπως ὅμως θὰ ἦτο ὁ θαυμασμὸς ὑμῶν, εἰν πάντα ταῦτα ἐχρεωστοῦντο εἰς τὴν μεγαλοφυίαν ἑνὸς μόνου ἀνδρός;

Στρέψατε πρὸς τὸν οὐρανὸν, παρατηρήσατε τὴν πληθὺν ἐκείνην τῶν κόσμων, ἢν ὁ Ὑψιστος διεσκόρπισεν ἐπὶ τοῦ ἀπείρου! Ὅποια τὰ αἰσθήματα ὑμῶν! Ὅπως ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἐκπληξίς; Ἀλλ' ἂν εἶς ἐκ τῆς ἀπλῆς θεωρίας τοῦ πολλοστοῦ μόνον τῶν θαυμασίων τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τοιούτων κατεχρήσθη αἰσθημάτων, ὅποια ἄρα εἶνε τὰ αἰσθήματα τοῦ ἐπιστήμονος, ὅστις δύναται νὰ γνωρίσῃ περισσώτερον τὰ μυστήρια ταῦτα! Ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ συγκίνησις, ὁ θαυμασμὸς, ἡ ἐκπληξίς αὐτοῦ, ὅταν αἴφνης εὑρεθῇ ἀπέναντι τῶν ἀναριθμητῶν ἐκείνων ἡλίων, σεληνῶν καὶ ἀστέρων, τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξίν οὔτε κἂν ὑποπεύσατε ὑμεῖς.

Αὐξάνει ὁ θαυμασμὸς αὐτοῦ λοιπὸν πρὸς τὸν Θεόν, κρατύνεται ἡ πίστις, ἡ λατρεία αὐτοῦ ἢ καταστρέφεται;

I. ΓΑΛΑΤΗΣ

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΚΑΚΗΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ

Ὁ Σωφρόνιος συνετὸς διδάσκαλος, δὲν ἐπέτρεπεν οὔτε εἰς τοὺς ἡλικιωθέντας υἱοὺς αὐτοῦ καὶ θυγατέρας νὰ συναναστρέφονται μετ' ἐκείνων ὧν ἡ διαγωγὴ δὲν ἦτον ἀγνή καὶ εὐθεία. — Ἀγαπήτῃ πᾶτερ, εἶπεν ἡ εὐγενὴς Εὐλαλία εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν, ὅταν τῇ ἀπηγόρευσε, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, νὰ ἐπισκεφθῇ ματαιόφρονα κόρην, θὰ μᾶς νομίζετε παιδιὰ εἰν φαντάζεσθε ὅτι θὰ ἐκτεθῶμεν εἰς κίνδυνον διὰ τούτου». — Ὁ πατὴρ ἔλαβε σιωπῶν ἐσβεσμένον ἄνθρακα ἐκ

τῆς θερμάστρας, καὶ τὸν ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυγατέρα του. «Δὲν σὲ καίη, παιδί μου, πάρε το». — Ἡ Εὐλαλία τὸ ἔπραξε καὶ ἰδοὺ αἱ ὠραῖαι καὶ λευκαὶ αὐτῆς χεῖρες ἐλερώθησαν καὶ ἐμαύρισαν, τὸ αὐτὸ δὲ ἔπαθε καὶ ἡ λευκὴ αὐτῆς ἐσθῆς.

«Ἀλλὰ χρειάζεται προσοχὴ ὅταν πιάνωμεν ἄνθρακα», εἶπεν ἡ Εὐλαλία, θυμωθεῖσα.

«Ναὶ ἀληθῶς, εἶπεν ὁ πατὴρ, βλέπεις τέκνον μου, οἱ ἄνθρακες ἐτι καὶ ὅταν δὲν καίουν, μαυρίζουν· οὕτω συμβαίνει καὶ μὲ τὴν συναναστροφὴν τῶν κακῶν».

Τὸ δημόσιον χρέος τῆς Νέας Ζηλανδίας ἀνέρχεται εἰς 24,543,303 λίρ. στερ. ἡ δὲ ἐτήσια πληρωμὴ τόκων εἰς 1,083,943 λίρ. Τοῦτο βεβαίως εἶναι ὑπέρογκον ποσὸν διὰ πληθυσμὸν τοσοῦτον μικρὸν. Μέγιστα ποσὰ ἐλήφθησαν πρὸς κατασκευὴν σιδηροδρόμων καὶ ἄλλων δημοσίων ἔργων. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ν. Ζηλανδίας ἀνέρχεται εἰς 412,000 κατοίκους. Τὰ δὰνεῖα ὅμως ταῦτα ἐγένοντο πρὸς δαπάναν παραγωγικὰς. Τὸ χρέος ἑνὸς κράτους ὅταν γίνεται πρὸς αὐξήσιν τῆς συγκοινωνίας καὶ ἄλλα δημοσῖα ἔργα χρήσιμα εἰς ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας δὲν εἶναι κυρίως χρέος. Τὸ δανείζεσθαι χάριν στρατιωτικῶν μέτρων εἶναι δαπάνη οὐδεμίαν παραγωγὴν φέρουσα ἐντεῦθεν χρεὴν τοιαύτης φύσεως εἶναι ὀλέθρια εἰς τὰ κράτη.

Τὸ κλίμα τῆς Ν. Ζηλανδίας εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοὶ αἰρηθῆδιοι μεταβολαὶ συμβαίνουσι. Βροχὴ καὶ ἥλιος διαδέχονται ἄλληλα ἀδιακρόπως.

ΤΟ ΚΑΝΙΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΜΑΪΟΥ

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ἄνθη εἶνε τρόπος τινὰ βαθεῖα ἐκδήλωσις τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης. Εἶνε ἐν αἰσθημα τοσοῦτον λεπτὸν, τοσοῦτον ἅγιον, ὥστε τολμῶμεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι πᾶς, ὅστις θαυμάζει καὶ ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη, ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴ σέβηται καὶ λατρεύῃ τὸν Θεόν! Τὸ ἄνθος εἶνε τὸ λεπτότερον, τὸ εὐγενέστερον, τὸ τρυφερότερον, τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον τῶν ἐν τῇ φύσει δημιουργημάτων. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι καθὼς καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ τὰ πλεῖστα ἔθνη τῆς γῆς ἀπέδωκαν θεῖαν λατρείαν καὶ ἄπειρον σεβασμὸν πρὸς τὰ ἄνθη. Φαῖδροι καὶ μειδιῶντες ἐχαιρέτων ἐκάστοτε τὴν ἐποχὴν τῶν ἀνθῶν, ὡς τὸν χρόνον, καθ' ὃν γίνεται ἡ ἀνανέωσις τῆς ζωῆς, τῆς φύσεως καὶ τῆς εὐθυμίας.

Τὸ ἄνθος εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ ἡμετέρου βίου· εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ἀθωότητος· ἡ ἀγάπη λοιπὸν πρὸς τὰ ἄνθη εἶνε νόμος τῆς φύσεως, εἶνε φόρος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν καὶ πᾶσα εὐγενής, πᾶσα ἀγαθὴ καὶ γενναία καρδιά ἀγαπᾷ καὶ λατρεύει τὰ ἄνθη.

Ἡ μικρὰ Ἰουλία, ὡς μία ἐκ τῶν ἀγαθῶν τούτων φύσεων, πλήρης χαρᾶς ἀπεριγράπτου ἐχαιρέτησε τὰς πρῶτας ἀκτῖνας τοῦ φωτός, τὸ πρῶτον φιλῆμα τοῦ Μαΐου, ὅστις ἀνθοστεφής καὶ χαρωπὸς βλίνει βραδέως,